

»Kaj torej hočete, gospod doktor?«

»Ljubezni! Iščem je, a kdo ve, če jo najdem. Morda! Kako živim še vedno! Sam, vedno sam!«

Deklica mu ni odgovorila. Nenadni gorki ton jo je iznenadil.

»A jaz vas ljubim tako silno, tako vroče . . . Zastonj skriva človek, če mu vre kri po udih . . . Jaz vas ljubim, Pavla, jaz vas ljubim!«

Sredi vsakdanjega pogovora je privrela strast iz njega, kakor se oživi vulkan nenadoma ob jasnem nebu. Divje je poljubljaj njeno roko.

Pavla je bila razburjena, a v srcu je občutila le ponos in zadovoljnost, pa nič sočutja, niti obžalovanja, ko mu je odtegnila roko in rekla s tresočim glasom:

»Gospod doktor, zaročena sem z gospodom Mrakom!« . . .

Kako se dvigajo prsi, kako udarja srce!

Trtnik je vstal, se priklonil in molče odšel.

Nad njim je šumelo drevje

Hafis v krčmi.

Če vročine zemlja zeva,
nadnjo se zbero oblaki,
če puščava je neskončna,
najde palmo beduin.

Če v nadlogah vernik moli,
milostno nebo mu včasih,
le če deklica ne ljubi,
upa in tolažbe ni.

Kakor noč po svetlih zvezdah
hrepenel sem jaz, Zulejka . . .
Brez usmiljenja v daljavo
Plavale so ti oči.

Kakor slavec v pesmih sladkih
svetu sem te razodeval —
Brez usmiljenja v daljavo
plavale so ti oči.

O, kako bi brez ljubezni
v prsih srce še živelo,
o, kako bi brez korana
verniki bil zveličan kdaj!

Tiho, Hafis, bodi moder!
Vina več od včeraj ni . . .
Pojdi in spoznavat uči
se slasti varljivih dni!

Aleksandrov.

